

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., so sídlom H.**, IČO: X., zastúpený advokátskou kanceláriou V., s. r. o., so sídlom K., IČO: X., proti povinnému: **B. S., B.**, rodné číslo: X., **o vymoženie 663,88 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 17 Er 140/2012, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 4. októbra 2012, č. k. 15 CoE/252/2012-32, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného **odmieta**.
Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe rozhodcovského rozsudku zo 7. októbra 2011, sp. zn. IDCO610023 Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného R., a. s. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd Košice – okolie uznesením zo 14. júna 2012, č. k. 17 Er/140/2012-18 uvedenú žiadosť súdneho exekútora zamietol. V odôvodnení poukázal na to, že právny predchodca oprávneného (P., a. s.) a povinný uzatvorili úverovú zmluvu č. 8977433108 dňa 2. mája 2008, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Dospel k záveru, že na daný prípad preto treba aplikovať Exekučný poriadok, zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Súčasťou úverovej zmluvy bola rozhodcovská doložka, ktorá je ale neplatná, lebo nebola

so spotrebiteľom osobitne dojednaná, splývala vo formulárovej zmluve s ostatnými štandardnými zmluvnými podmienkami, spotrebiteľ mohol úverovú zmluvu ako celok buď odmietnuť alebo podrobiť sa zmluvným podmienkam, vopred naformulovaným dodávateľom bez toho, aby mal možnosť náležitým spôsobom posúdiť obsah rozhodcovskej doložky a jej právne dôsledky. Táto doložka vytvorila v neprospech spotrebiteľa nerovnováhu práv a povinností účastníkov spotrebiteľskej zmluvy aj z dôvodu, že spotrebiteľovi sa v jej dôsledku odoprela ochrana poskytovaná ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Dodávateľom vopred formulovaná rozhodcovská doložka pre prípad sporu dodávateľa a spotrebiteľa stanovovala, že spor bude riešený v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom, ktorý zvolil a do úverovej zmluvy uviedol sám dodávateľ. Rozhodcovská doložka s takýmito dôsledkami je považovaná za neprípustnú (nekalú) aj v zmysle Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len "Smernica") a za neplatnú ju považujú aj ustanovenia § 53 ods.1 a 4 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý z tohto dôvodu nie je vykonateľný exekučný titul.

Uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal odvolanie oprávnený v zákonom stanovenej lehote a požiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovel, alebo aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.) a že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/). Citoval ust. § 35 a § 44 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Uviedol, že vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, exekučný súd s ním musí nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup. Rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu. Vyplýva to z ust. § 159 ods. 2 O. s. p., v zmysle ktorého výrok

právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány. To isté platí aj pre rozsudok rozhodcovského orgánu. Uviedol, že v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu ani rozsudku súdu rozhodcovského. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. Pokiaľ ide o úverové zmluvy, preskúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné, len pokiaľ ide o dôvody uvedené v ust. § 45 ods. 1 písm. c/ zákona o rozhodcovskom konaní. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že rozpor s dobrými mravmi je viazaný na samotné plnenie a nie na to, či zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku. Úverová zmluva, plnenie z ktorej je predmetom konania, predstavuje štandardnú úverovú zmluvu, ktorou bol poskytnutý úver bankou, ktorá pôsobí v Slovenskej republike v súlade s ustanoveniami zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Oprávnený na podporu svojich tvrdení poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 09. 2011, sp. zn. 3MCdo11/2010 a na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 12. 2011, sp. zn. 9CoE/27/2011. Zároveň poukázal na ust. § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré zakotvovalo povinnosť bánk ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom. Inkorporovaním rozhodcovskej doložky do obchodných podmienok si P., a. s., splnila svoju povinnosť, uloženú citovaným zákonom. Text rozhodcovskej doložky neobsahoval žiadnu alternatívu k rozhodcovskému konaniu v súlade s definíciou rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní a ustálenou praxou. Rozhodcovská doložka bola naformulovaná a dojednaná v zmysle zákona a ako taká nemôže predstavovať neprijateľnú podmienku.

Súdny exekútor sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Zákonný sudca podanému odvolaniu nevyhovел postupom podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolačný súd po preskúmaní odvolania oprávneného rozhodol uznesením č. k. 15 CoE/252/2012-32 dňa 4. októbra 2012 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolačný súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého uznesenia a pretože sa so závermi súdu prvého stupňa stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje podľa § 219 ods. 2 O. s. p. a k odvolaniu uvádza: a)

K námietke rozsahu právomoci exekučného súdu vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku uviedol:

V posudzovanom prípade je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok zo dňa 06. 10. 2011, č. 1DC0610023, vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri R., a. s., so sídlom T., a to rozhodcami Mgr. M. H., JUDr. J. H. a JUDr. M. H.. Právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a vydať predmetný rozsudok zakladala rozhodcovská doložka uvedená v čl. 7 Zmluvy o úvere zo dňa 02. 05. 2008, uzatvorenej medzi P., a. s. (právny predchodca oprávneného) a povinným, v čl. 11.2 obchodných podmienok pre úver a v čl. 10.2 (časti II) všeobecných obchodných podmienok. V zmysle tejto zmluvy P., a. s., poskytla povinnému úver vo výške 663,88 Eur.

Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b), alebo c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd

nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa §41 ods. 2. písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Pokiaľ ide o oprávneným tvrdenú materiálnu stránku právoplatnosti rozhodcovského rozsudku odvolací súd uvádza, že táto nie je bezvýnimočná, ale z vážnych, v zákone stanovených dôvodov existujú z nej výnimky. Práve takouto výnimkou je ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré obsahuje osobitný prieskumný inštitút, a to prieskumnú právomoc exekučného súdu. Toto ustanovenie umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak tento vykazuje niektorú z väd uvedených v § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Podľa uvedeného ustanovenia je exekučný súd oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Zo znení uvedených ustanovení vyplýva, že exekučný súd je oprávnený a povinný posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Právny vzťah medzi oprávneným a povinným, ktorý vznikol na základe Zmluvy o úvere zo dňa 02. 05. 2008, uzatvorenej medzi právnym predchodcom oprávneného (P., a. s.) a povinným, je vzťahom spotrebiteľským riadiacim sa zákonom č. 258/2001 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, čo nenamietal ani oprávnený. Európska únia venuje problematike ochrany spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Súdny dvor Európskych spoločenstiev vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil povinnosť súdu aj v rámci núteného výkonu rozhodnutia chrániť práva spotrebiteľov ako slabšej zmluvnej strany extenzívnym spôsobom, a to napr. aj v rozsudku zo dňa 06. 10. 2009 vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL, kde zdôraznil povinnosť exekučného súdu preskúmať rozhodcovskú doložku, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, keď uviedol, že Smernica 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a so skutkovými okolnosťami, potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu

rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve, uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Povinnosť exekučného súdu preskúmať rozhodcovskú doložku vyplýva aj z ust. § 44 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je súd, rozhodujúci o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, povinný preskúmať túto žiadosť, exekučný titul a návrh na vykonanie exekúcie a posúdiť, či tieto nie sú v rozpore so zákonom. V rámci tohto prieskumu exekučný súd predovšetkým zisťuje, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to oprávneným, či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej, či oprávnený a povinný sú vecne legitimovaní v konaní a či právo nie je prekludované.

Pri skúmaní, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to oprávneným, má exekučný súd právo posúdiť aj platnosť uzavretej rozhodcovskej doložky, ak exekučným titulom v konaní je rozhodcovský rozsudok, vydaný na základe tejto rozhodcovskej doložky, čo vyplýva aj z citovaného rozsudku Súdneho dvora vo veci Asturcom TeJecomunicaciones SL. Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy.

Nič na tom nemení ani skutočnosť, že povinný z rozhodcovského rozsudku bol v rozhodcovskom konaní pasívny a nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012, sp. zn. 6Cdo 1/2012, princíp „vigilantibus iura sripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ (táto skutočnosť

nebola v konaní sporná), nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napríklad príkaz, vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

Odvolačný súd odvolateľom namietaný postup súdu prvého stupňa pri preskúvaní rozhodcovskej doložky považuje za súladný so zákonom.

b) K námietke oprávneného, že v čase podpisu zmluvy bol pôvodný oprávnený povinný v zmysle ust. § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. ponúknuť klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné spory budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní, uviedol odvolací súd, že ani táto odvolacia námietka neobstojí. Podľa znenia ust. § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere, banky a pobočky zahraničných bánk boli povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov (§ 5 písm. i) budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona, a to podľa § 67 ods. 1 zákona č. 510/2002 Z. z. (poznámka č. 88k/ k zákonu č. 483/2001 Z. z.) Jedná sa o súd zriadený bankami alebo pobočkami zahraničných bánk, resp. ich záujmovým združením. Z exekučného titulu ani z výpisu z Obchodného vestníka č. 49/2003 nevyplýva, že Stály rozhodcovský súd zriadený pri R., a. s., je stálym rozhodcovským súdom, zriadeným v zmysle ust. § 67 zákona č. 510/2002 Z. z., pričom jedine takýto rozhodcovský súd bol v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. oprávnený prejednávať a rozhodovať spory z bankových obchodov.

Odvolačný súd taktiež dodal, že rozhodcovská zmluva, ktorá má formu rozhodcovskej doložky, je neplatná aj pre nedodržanie zákonom predpísanej písomnej formy v zmysle ust. § 4 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, lebo nie je obsiahnutá v dokumente podpísanom oboma zmluvnými stranami. Ako vyplynulo z obsahu spisu, Všeobecné obchodné podmienky Poštovej banky, a. s., v ktorých je obsiahnutá rozhodcovská doložka, neboli podpísané zmluvnými stranami, preto tieto všeobecné obchodné podmienky nie je možné považovať za rozhodcovskú doložku k hlavnej zmluve – zmluve o úvere. Úprava obsiahnutá v zákone o rozhodcovskom konaní o úprave formy rozhodcovskej zmluvy

v § 4 je striktná bez možnosti extenzívneho výkladu a formálna podmienka písomnej formy v danom prípade dodržaná nebola (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2 Cdo 245/2010).

Odvolací súd zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia doplnil, že neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie, a takto (bez právomoci rozhodcovského súdu) vydaný rozhodcovský rozsudok (vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky) nemôže byť exekučným titulom, lebo ide o nulitný právny akt.

Oprávnený podal proti tomuto uzneseniu dovolanie, pričom prípustnosť dovolania odvodzuje z § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. a ako dovolacie dôvody uviedol dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. a navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že dovolací súd poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alebo aby zrušil rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Oprávnený písomne doplnil svoje dovolanie, v ktorom uviedol, že podľa jeho názoru je dovolanie prípustné v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovoláním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie oprávneného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Oprávnený zastáva nesprávny názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 3 O. s. p. Prehliadol, že aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy len v prípade, že

dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, uvedenému v tomto ustanovení. Keďže dovolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, neprichádza do úvahy použitie § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo, preto prípustnosť jeho dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania, podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia zo 4. apríla 2013 sp. zn. 3 Cdo 224/2012, 14. mája 2013 sp. zn. 3Cdo 295/2012, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 182/2012, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 6/2013, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 16/2013, z 12. júna 2013 sp. zn. 3 ECdo 9/2013, 12. júna 2013 sp. zn. 3 ECdo 37/2013, 12. júna 2013 sp. zn. 3 ECdo 8/2013, 27. júna 2013 sp. zn. 3 Cdo 237/2012, 27. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 227/2012, 3. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 106/2013, 25. júla 2013 sp. zn. 3 ECdo 42/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. S prihliadnutím na požiadavku procesnej ekonomiky preto najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu/§237 písm. a/ O. s. p. (je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť, rozhodovanie súdov v exekučných veciach, ale vyplýva priamo zo zákona (§ 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Prekážka rozsúdenej veci (§ 237 písm. d/ O. s. p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok, vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania.

Ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu (oprávnený ale podal návrh na vykonanie exekúcie).

Pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu, pričom oboznamovanie s obsahom listín, zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania, sa nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného.

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému neodopiera právo na výkon rozhodnutia.

Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Nedôvodná a irelevantná je aj námietka oprávneného, že slovenský preklad Smernice nie je správny.

K týmto záverom dospel najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa nm stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods.1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Oprávneným namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998, a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť

právneho posúdenia, na ktorých tieto spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených oprávneným, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.), najvyšší súd nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.)

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. decembra 2013

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová